

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

13. prosince 2018 *

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Evropský zatýkací rozkaz – Článek 4 odst. 6 – Důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu – Trestný čin, za který byl ve vystavujícím členském státě uložen trest odnětí svobody a za který lze ve vykonávajícím členském státě uložit pouze peněžitý trest“

Ve věci C-514/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím cour d'appel de Liège (odvolací soud v Lutychu, Belgie) ze dne 3. srpna 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 23. srpna 2017, v řízení týkajícím se výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného proti

Marin-Simionu Sutovi,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta (zpravodaj), místopředsedkyně vykonávající funkci předsedy prvního senátu, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, C. G. Fernlund a S. Rodin, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. června 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Marin-Simion Sut R. Destexhe, avocate,
- za belgickou vládu C. Van Lul a C. Pochet, jakož i J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci, ve spolupráci s J. Maggio, expert,
- za německou vládu T. Henzem a J. Möllerem, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu M. J. García-Valdecasas Dorrego, jako zmocněnkyni,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyni,

* Jednací jazyk: francouzština.

- za rumunskou vládu C.-R. Canțărem a R. H. Raduem, jakož i E. Gane, R.-M. Mangu a L. Lițu, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi R. Troostersem a S. Grünheid, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 6. září 2018,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu v Belgii, který byl vydán dne 26. srpna 2011 rumunskými orgány na M.-S. Suta.

Právní rámec

Unijní právo

Rámcové rozhodnutí 2002/584

- 3 Body 5, 6 a 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 zní takto:
 - „(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
 - (6) Evropský zatýkací rozkaz zavedený tímto rámcovým rozhodnutím je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na "úhelný kámen" justiční spolupráce.
- [...]
- (10) Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké míře důvěry mezi členskými státy. [...]"

- 4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví v odstavcích 1 a 2:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.“

- 5 Článek 3 uvedeného rámcového rozhodnutí vyjmenovává tři „[d]ůvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu“.

- 6 Článek 4 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu“, stanoví uvedené důvody v sedmi bodech. Bod 6 tohoto článku v tomto ohledu stanoví:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu:

[...]

- 6) byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem“.

- 7 Článek 5 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát“, stanoví:

„Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

[...]

- 3) je-li osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz pro účely trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, který jí byl uložen ve vystavujícím členském státě.“

Rámcové rozhodnutí 2008/909

- 8 Bod 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. 2008, L 327, s. 27), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2008/909“), uvádí:

„Toto rámcové rozhodnutí by se rovněž mělo obdobně vztahovat na výkon trestů v případech podle čl. 4 odst. 6 a čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady [2002/584]. To mimo jiné znamená, aniž je dotčeno uvedené rámcové rozhodnutí, že za účelem posouzení, zda má být osoba v případech podle

čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 předána nebo zda má být vykonán trest, by vykonávající stát mohl jako podmínku pro uznání rozsudku a výkon trestu ověřit existenci důvodů pro odmítnutí uznání a výkonu podle článku 9 tohoto rámcového rozhodnutí [2002/584].“

- 9 Podle článku 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 „[A]niž je dotčeno rámcové rozhodnutí [2002/584], použijí se ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí, jsou-li slučitelná s uvedeným rámcovým rozhodnutím, obdobně na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 odst. 6 uvedeného rámcového rozhodnutí, nebo v případech, kdy podle čl. 5 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí podmínil předání tím, že daná osoba bude vrácena k výkonu trestu do dotyčného členského státu, aby se vyloučila její beztrestnost.“

Belgické právo

- 10 Článek 6 bod 4 zákona ze dne 19. prosince 2003 o evropském zatýkacím rozkazu (*Moniteur belge* ze dne 22. prosince 2003, dále jen „belgický zákon o evropském zatýkacím rozkazu“), kterým se provádí do belgického práva čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, stanoví, že výkon může být odmítnut, „byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření, má-li dotyčná osoba belgickou státní příslušnost nebo má bydliště v Belgii a příslušné belgické orgány se zaváží provést výkon tohoto trestu nebo ochranného opatření v souladu s belgickým právem“.
- 11 Zákon ze dne 15. května 2012 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají v členském státě Evropské unie trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody (*Moniteur belge* ze dne 8. června 2012, dále jen „zákon ze dne 15. května 2012“), kterým bylo rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV provedeno do belgického práva, stanoví možnost úpravy trestu, pokud by byla jeho délka nebo povaha v rozporu s belgickým právem. Výslovně se však stanoví, že v případě úpravy musí tento trest nebo toto opatření v co největší možné míře odpovídat trestu uloženému ve vystavujícím členském státě a nelze jej změnit na peněžitý trest.
- 12 V této souvislosti vyplývá z rozhodnutí předkládajícího soudu, že belgický Ústavní soud v rozsudku ze dne 27. února 2014 konstatoval, že peněžitý trest neodpovídá stran svého druhu trestu odnětí svobody ani opatření spojenému se zbavením osobní svobody a že změna trestu odnětí svobody či opatření spojeného se zbavením osobní svobody na peněžitý trest je v rozporu se zásadou vzájemného uznávání soudních rozhodnutí.
- 13 Z předkládacího rozhodnutí, jakož i z vyjádření belgické vlády rovněž vyplývá, že podle čl. 17 odst. 1 a článku 30 zákona o regulaci silničního provozu (*Moniteur belge* ze dne 27. března 1968) lze za trestné činy, jichž se týká evropský zatýkací rozkaz dotčený v původním řízení, uložit pouze peněžitý trest.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 Rozsudkem ze dne 8. června 2011 Judecătoria Carei (soud prvního stupně v Carei, Rumunsko) odsoudil M.-S. Suta, rumunského státního příslušníka, k trestu odnětí svobody v délce jednoho roku a dvou měsíců za řízení motorového vozidla bez platné poznávací značky, za řízení motorového vozidla bez platného řidičského oprávnění a za způsobení dopravní nehody.
- 15 M.-S. Sut opustil Rumunsko a odjel do Francie.
- 16 Dne 26. srpna 2011 vydaly rumunské orgány na M.-S. Suta evropský zatýkací rozkaz pro účely jeho předání k výkonu rozsudku ze dne 8. června 2011.

- 17 V únoru 2015 odjel M.-S. Sut do Belgie, kde od té doby žije se svou manželkou a vykonává činnost osoby samostatně výdělečně činné.
- 18 Dne 13. července 2017 požádal státní zástupce soudu prvního stupně v Lutychu (Belgie) o předání M.-S. Suta za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného dne 26. srpna 2011. Dopisem ze dne 13. července 2017 odmítl M.-S. Sut udělit souhlas k požadovanému předání a poté, dopisem ze dne 14. července 2017, požádal o výkon trestu v Belgii.
- 19 Usnesením ze dne 19. července 2017 nařídil soud prvního stupně v Lutychu (Belgie) výkon evropského zatýkacího rozkazu.
- 20 M.-S. Sut podal proti tomuto usnesení opravný prostředek k odvolacímu soudu v Lutychu (Belgie), a to na základě čl. 6 bodu 4 belgického zákona o evropském zatýkacím rozkazu, kterým se do belgického práva provádí čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 21 V tomto ohledu předkládající soud v první řadě konstatuje, že M.-S. Sut má na belgickém území bydliště a má k němu hospodářská a rodinná pouta, a lze ho tedy označit za „vyžádanou osobu, která se zdržuje ve vykonávajícím členském státě“ ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584. Předkládající soud dále poukazuje na to, že za trestné činy, za něž Judecătoria Carei (soud prvního stupně v Carei) uložil trest odnětí svobody lze v Belgii uložit pouze peněžitý trest a konečně, že zákon ze dne 15. května 2012, kterým se do belgického práva provádí čl. 8 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 a který stanoví možnost úpravy trestu, pokud je délka nebo povaha v rozporu s belgickým právem, výslovně zakazuje přeměnu trestu odnětí svobody na peněžitý trest.
- 22 Na základě těchto okolností má belgické státní zastupitelství za to, že trest uložený Judecătoria Carei (soud prvního stupně v Carei) nemůže být v Belgii v souladu s belgickým právem vykonán, a M.-S. Sut proto nemůže uplatnit důvod uvedený v čl. 6 bodě 4 belgického zákona o evropském zatýkacím rozkazu, pro který je možné výkon odmítnout.
- 23 Předkládající soud se však táže na relevanci tohoto výkladu stran judikatury Soudního dvora, podle které může vykonávající justiční orgán přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na sociální znovuzачlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu, ke kterému byla odsouzena (viz zejména rozsudky ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, bod 32, jakož i ze dne 29. června 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 21), a přitom zajistit výkon trestu uloženého vystavujícím členským státem, jakož i v tomto smyslu s ohledem na body odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909, a zejména s ohledem na jeho bod 9.
- 24 Za těchto podmínek se odvolací soud v Lutychu rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Lze čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládat tom smyslu, že se nemůže uplatnit v případě skutků, za které soud vystavujícího státu uložil trest odnětí svobody, pokud na území vykonávajícího státu lze za tytéž skutky uložit pouze peněžitý trest, což znamená, že podle vnitrostátního práva vykonávajícího státu nelze ve vykonávajícím členském státě provést výkon trestu odnětí svobody, a to na úkor společenského znovuzачlenění odsouzené osoby a jejích rodinných, společenských, ekonomických či jiných vazeb?“

K předběžné otázce

- 25 Svou otázkou se předkládající soud v podstatě táže, zda čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud má osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, bydliště ve vykonávajícím členském státě a má k tomuto státu rodinné, společenské nebo ekonomické vazby, jako je tomu ve věci v původním řízení,

může vykonávající justiční orgán odmítnout z důvodu společenské rehabilitace uvedené osoby výkon tohoto rozkazu, přestože trestný čin, pro který byl uvedený rozkaz vydán, je trestným činem trestaným pouze peněžitým trestem podle práva vykonávajícího členského státu.

- 26 Úvodem je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí 2002/584, jak vyplývá zejména z jeho čl. 1 odst. 1 a 2 a z bodů 5 a 7 jeho odůvodnění, má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Défaillances du système judiciaire), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 39, jakož i citovaná judikatura].
- 27 Rámcové rozhodnutí 2002/584 tedy zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Défaillances du système judiciaire), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 40, jakož i citovaná judikatura].
- 28 V oblasti působnosti rámcového rozhodnutí 2002/584 se zásada vzájemného uznávání, která představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech, jak vyplývá zejména z bodu 6 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, uplatňuje v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle kterého jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí. Vykonávající justiční orgány tedy mohou odmítnout výkon takového rozkazu v podstatě pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v rámcovém rozhodnutí 2002/584 a výkon evropského zatýkácího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 tohoto rámcového rozhodnutí. V důsledku toho výkon evropského zatýkácího rozkazu sice představuje pravidlo, avšak odmítnutí jeho výkonu je pojata jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Défaillances du système judiciaire), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41, jakož i citovaná judikatura].
- 29 Rámcové rozhodnutí 2002/584 výslovně uvádí důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu (článek 3) a důvody, pro které je výkon evropského zatýkácího rozkazu možné odmítnout (články 4 a 4a), a záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát (článek 5) [viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Défaillances du système judiciaire), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 42, jakož i citovaná judikatura].
- 30 Ačkoliv struktura rámcového rozhodnutí 2002/584 tedy stojí na zásadě vzájemného uznávání, neznamená toto uznávání absolutní povinnost vykonat vydaný zatýkácí rozkaz. Systematika uvedeného rámcového rozhodnutí, jak vyplývá zejména z jeho článku 4, totiž ponechává členským státům možnost, aby v určitých situacích umožnily příslušným justičním orgánům rozhodnout o tom, že uložený trest má být vykonán na území vykonávajícího členského státu (rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, bod 30 a citovaná judikatura).
- 31 Tak je tomu zejména v případě čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, který uvádí důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu, na základě kterého může vykonávající justiční orgán odmítnout vykonat takový rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, pokud se vyžádaná osoba „zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště“ a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření v souladu se svým vnitrostátním právem.

- 32 Ze znění tohoto ustanovení tedy vyplývá, že uplatnění tohoto důvodu je podmíněno splněním dvou podmínek, a to zaprvé, že se vyžádaná osoba zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má bydliště, a zadruhé, že se tento stát zaváže provést tento trest nebo ochranné opatření v souladu se svým vnitrostátním právem.
- 33 Jak již Soudní dvůr uvedl, kromě toho ze znění čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, a zejména z výrazu „mohou“, rovněž vyplývá, že rozhodne-li se členský stát provést toto ustanovení do vnitrostátního práva, musí mít vykonávající justiční orgán nicméně prostor pro uvážení, pokud jde o otázku, zda je, či není namístě odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu. V tomto ohledu musí mít tento orgán pravomoc zohlednit cíl sledovaný důvodem, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, uvedeným v tomto ustanovení, který podle ustálené judikatury Soudního dvora spočívá v tom, že se vykonávajícímu justičnímu orgánu umožní přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na sociální znovuzачlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu, ke kterému byla odsouzena (viz rozsudek ze dne 29. června 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 21 a citovaná judikatura).
- 34 Pokud jde zaprvé o první podmínku stanovenou v čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, Soudní dvůr již upřesnil, že vyžádaná osoba „má bydliště“ ve vykonávajícím členském státě, jestliže zřídila své skutečné bydliště v tomto státě a „zdržuje se“ tam a v důsledku stálého pobytu po určitou dobu v tomto členském státě si vytvořila k tomuto státu pouto, které je srovnatelné s poutem vzniklým v důsledku bydliště (rozsudek ze dne 17. července 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, bod 54).
- 35 Pokud jde zadruhé o druhou podmínku stanovenou v čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, jak již Soudní dvůr uvedl, ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že každé odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu předpokládá skutečný závazek vykonávajícího členského státu vykonat trest odnětí svobody vyslovený proti vyžádané osobě. Z toho vyplývá, že před každým odmítnutím výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí vykonávající justiční orgán prověřit, zda skutečně bude možné provést uvedený výkon trestu odnětí svobody v souladu s jeho vnitrostátním právem. V případě, že se vykonávající členský stát nemůže zavázat skutečně vykonat uvedený trest, přísluší vykonávajícímu justičnímu orgánu vykonat evropský zatýkací rozkaz, a tedy předat vyžádanou osobu vystavujícímu členskému státu (rozsudek ze dne 29. června 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 22).
- 36 Pokud vykonávající justiční orgán shledá, že obě výše uvedené podmínky jsou splněny, musí posoudit, zda existuje oprávněný zájem odůvodňující, aby trest uložený ve vystavujícím členském státě byl vykonán na území vykonávajícího členského státu (viz rozsudek ze dne 17. července 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, bod 44). Toto posouzení umožňuje uvedenému orgánu zohlednit cíl sledovaný v čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, jak bylo uvedeno v bodě 33 tohoto rozsudku.
- 37 Z výše uvedených úvah vyplývá, že možnost svěřená vykonávajícímu justičnímu orgánu odmítnout na základě čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 předání vyžádané osoby může být využita pouze tehdy, pokud tento justiční orgán poté, co ověřil, že jednak tato osoba spadá do působnosti tohoto ustanovení ve smyslu uvedeném v bodě 34 tohoto rozsudku a jednak trest odnětí svobody uložený ve vystavujícím členském státě proti této osobě může být skutečně vykonáván ve vykonávajícím členském státě, má za to, že existuje legitimní zájem, který odůvodňuje, aby trest uložený ve vystavujícím členském státě byl vykonán na území vykonávajícího členského státu.
- 38 Ve věci v původním řízení předkládající soud konstatoval, že M.-S. Sut má ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 bydliště v Belgii. Je tedy třeba mít za to, že první podmínka pro použití čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 je splněna.
- 39 Pokud jde o druhou podmínku, předkládající soud konstatoval, že za protiprávní jednání, na základě kterých byl vydán evropský zatýkací rozkaz, lze v Belgii uložit pouze peněžitý trest, a nikoli trest odnětí svobody.

- 40 Jak přitom vyplývá ze znění položené otázky, předkládající soud má za to, že taková okolnost znemožňuje Belgickému království zavázat se k provedení výkonu tohoto trestu v souladu se svým vnitrostátním právem ve smyslu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 41 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 neobsahuje žádnou skutečnost, která by umožňovala vykládat druhou podmínku uvedenou v tomto ustanovení tak, že automaticky brání tomu, aby justiční orgán vykonávajícího členského státu mohl odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, pokud právo tohoto členského státu stanoví pouze peněžitý trest za trestný čin, na jehož základě byl vydán uvedený rozkaz. Z jeho znění totiž vyplývá, že toto ustanovení jednoduše vyžaduje, aby se vykonávající členský stát zavázal provést výkon trestu odnětí svobody stanovený ve vydaném evropském zatýkacím rozkazu v souladu se svým vnitrostátním právem.
- 42 Zadruhé je třeba připomenout, že pokud se členské státy rozhodnou provést článek 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 do vnitrostátního práva, zejména při provádění bodu 6 tohoto článku, nutně disponují nepochybným prostorem pro uvážení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 61).
- 43 Jak již Soudní dvůr v této souvislosti uvedl, vnitrostátní zákonodárce, který se podle možností, jež mu dává článek 4 uvedeného rámcového rozhodnutí, rozhodne omezit situace, ve kterých jeho vykonávající justiční orgán může odmítnout předat vyžádanou osobu, pouze posiluje systém předávání zavedený tímto rámcovým rozhodnutím ve prospěch prostoru svobody, bezpečnosti a práva (rozsudek ze dne 6. října 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 58).
- 44 Omezením situací, v nichž vykonávající justiční orgán může odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz, totiž tato právní úprava pouze zjednodušuje předávání vyžádaných osob v souladu se zásadou vzájemného uznávání stanovenou v čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, která představuje základní pravidlo zavedené tímto rámcovým rozhodnutím (rozsudek ze dne 6. října 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 59).
- 45 Vnitrostátní zákonodárce členského státu by tedy měl mít možnost provést důvod, pro který je možné výkon odmítnout, stanovený v čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 tím, že stanoví, že pro případ, kdy se na trestný čin, pro který je evropský zatýkací rozkaz vydán, vztahuje v tomto členském státě pouze peněžitý trest, nemůže se členský stát zavázat k výkonu trestu odnětí svobody pro účely uvedeného článku.
- 46 Jak již Soudní dvůr totiž rozhodl, ačkoliv cílem důvodu, pro který je možné odmítnout výkon, stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, je zejména umožnit přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na sociální znovuzачlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu, ke kterému byla odsouzena, takovýto – jakkoli důležitý – cíl nemůže vyloučit, aby členské státy při provádění tohoto rámcového rozhodnutí omezily, ve smyslu uvedeném v základním pravidle stanoveném v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, situace, ve kterých má být možné odmítnout předat osobu, která spadá do rozsahu působnosti uvedeného čl. 4 bodu 6 (viz rozsudek ze dne 6. října 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 62 a citovaná judikatura).
- 47 Zatřetí, i když unijní zákonodárce zamýšlel při přijetí čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 umožnit členským státům, s cílem usnadnit sociální znovuzачlenění vyžádané osoby, odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanovil však také v témže ustanovení podmínky uplatnění tohoto důvodu odmítnutí, zejména závazek vykonávajícího členského státu skutečně vykonat trest odnětí svobody vyslovený proti této vyžádané osobě, za účelem zajištění výkonu uloženého trestu, a zabránění jakémukoli riziku nepotrestání této osoby.

- 48 Konečně je třeba upřesnit, jak učinil generální advokát v bodech 82 a 83 svého stanoviska, že žádné ustanovení rámcového rozhodnutí 2008/909 nemůže mít vliv na působnost ani podmínky uplatnění důvodu stanoveného v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584. I když se totiž ustanovení rámcového rozhodnutí 2008/909 použijí v souladu s jeho článkem 25 obdobně na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, unijní zákonodárce výslovně stanovil, že se tato ustanovení použijí, pouze pokud jsou slučitelná s tímto rámcovým rozhodnutím.
- 49 Za těchto podmínek přísluší vykonávajícímu justičnímu orgánu, který je jako jediný příslušný k výkladu vnitrostátního práva, aby se ujistil v souladu s bodem 36 tohoto rozsudku při ověření, které je povinen provést pro účely odmítnutí vykonání evropského zatýkacího rozkazu na základě čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, že, přestože se na trestný čin, pro který je evropský zatýkací rozkaz vydán, vztahuje podle vnitrostátního práva pouze peněžitý trest, umožňuje toto právo nicméně skutečně vykonat trest odnětí svobody uložený vystavujícím členským státem osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz.
- 50 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud má osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, bydliště ve vykonávajícím členském státě a má k tomuto členskému státu rodinné, společenské nebo ekonomické vazby, jako je tomu ve věci v původním řízení, může vykonávající justiční orgán s ohledem na společenské znovuzачlenění uvedené osoby výkon tohoto rozkazu odmítnout, přestože se na trestný čin, pro který je evropský zatýkací rozkaz vydán vztahuje podle práva vykonávajícího členského státu pouze peněžitý trest, pokud v souladu s tímž vnitrostátním právem tato okolnost nebrání tomu, aby byl trest odnětí svobody uložený vyžádané osobě skutečně vykonán v tomto členském státě, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

- 51 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 4 bod 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud má osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, bydliště ve vykonávajícím členském státě a má k tomuto členskému státu rodinné, společenské nebo ekonomické vazby, jako je tomu ve věci v původním řízení, může vykonávající justiční orgán s ohledem na společenské znovuzачlenění uvedené osoby výkon tohoto rozkazu odmítnout, přestože se na trestný čin, pro který je evropský zatýkací rozkaz vydán vztahuje podle práva vykonávajícího členského státu pouze peněžitý trest, pokud v souladu s tímž vnitrostátním právem tato okolnost nebrání tomu, aby byl trest odnětí svobody uložený vyžádané osobě skutečně vykonán v tomto členském státě, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.